

Kelly Moran

Het begint met een kus

Redwood Ridge

1

Gabby Cosette streek over de eenvoudige lichtblauwe zomerjurk die ze met zorg voor deze avond had uitgekozen en probeerde niet te gretig over te komen. En niet over te geven. Dat was uit den boze.

Vanuit een zitje achterin keek ze het enige Italiaanse restaurant in Redwood Ridge rond, gerustgesteld door het feit dat het nog te vroeg was voor de gebruikelijke drukte rond etenstijd. Deze zaak was een goede keuze. Toch? Niet zo informeel als Shooters – de bar waar zij en haar vrienden vaak kwamen – maar ook weer niet zo formeel als een van de visrestaurants waar hun kustplaatsje in Oregon mee bezaaid was. Het was iets chiquer dan even een kop koffie of een biertje pakken, maar toch straalde het geen wanhoop uit.

Legde een zitje achterin het er niet te dik bovenop? Had ze te veel make-up gebruikt? Misschien had ze haar haar moeten opsteken in plaats van het los te laten hangen?

Nee, nee. Ze ging opzettelijk voor luchtig en natuurlijk. De klanten die uit Redwood Ridge kwamen, kenden haar al haar hele leven. Het was niet abnormaal voor haar om een jurk te dragen en zich licht op te maken. Ze stelde zich gewoon aan.

Het was alleen... nou ja, ze had al in een jaar geen date gehad. Een jaar!

Om haar zenuwen tot rust te brengen haalde ze diep adem en focuste op het roodgeruite tafelkleed. Een kaars flakkerde op de vensterbank rechts van haar, en de vlam werd weerspiegeld in het getinte glas. Daarachter was de parkeerplaats te zien, en de auto van haar date stond nog niet in een van de beschikbare vakken.

Het was dwaas om je zo druk te maken over een eerste date,

vooral een met Tom. Ze had bij hem op de basisschool en de middelbare school gezeten. Zijn ouders woonden nog steeds verderop bij haar in de straat. Vreemd dat hij nooit eerder romantische belangstelling voor haar had getoond, maar deze week had hij haar plotseling mee uit gevraagd.

Maar ja, bijna iedereen in het dorp zag haar als die lieve meid van Cosette, die met iedereen bevriend was. Vandaar dat ze al een jaar geen date meer had gehad. Het was moeilijk om een man zover te krijgen dat hij erover dacht om haar te kussen, laat staan dat hij benieuwd was hoe ze er naakt uit zou zien, gezien het feit dat ze het woord 'platonisch' zo goed als op haar voorhoofd getatoeëerd had zitten.

De serveerster liep naar haar toe met haar schort aan, en met een notitieblokje in de hand. 'Zit je op iemand te wachten, snoes?'

'Ja.' Ze glimlachte en pakte haar telefoon, die op tafel lag. Tom kwam vijf minuten later. 'Hij kan hier elk moment zijn.'

'Oe. Is het een date?' Mave zette een hand op haar mollige middel en grijnsde, zodat de kraaienpootjes rond haar ogen diepe rimpels werden. Gabby wist niet zeker hoe oud Mave was, dat wist bijna niemand, maar ze leek nooit ouder te worden dan ze was toen Gabby nog kind was.

Gabby deed haar mond open om antwoord te geven, maar Tom kwam naar haar toe lopen, om tafeltjes heen zigzaggend, en plofte neer op het bankje tegenover haar.

'Ik kon je niet vinden bij de bar. Ik had niet verwacht dat je aan een tafeltje zou zitten.'

Het was nog vroeg, en het werd nooit erg druk in Le Italy, zelfs niet op vrijdagavond. Hoe moeilijk kon het zijn geweest om haar te vinden? 'Geef ons nog even de tijd,' zei hij tegen Mave, en hij wachtte totdat ze wegliep.

Tom had blond haar dat te kort geknipt was naar haar smaak, en een smalle mond. Zijn niet heel erg bijzondere bruine ogen schoten het restaurant rond en weer terug naar haar. Hij deed geen poging zich te verontschuldigen dat hij zo laat was, en het leek alsof hij net van zijn werk was gekomen. Zijn spijkerbroek en T-shirt zaten onder de verf. Bijkomend risico van werken voor zijn vaders schilders- en dakdekkersbedrijf.

‘Dank je wel dat je met me hebt willen afspreken.’ Hij deed zijn honkbalpetje af en krabde op zijn hoofd.

Waarom klonk dat alsof het geen date was? ‘Eh... prima, hoor. Hoe gaat het op je werk?’ Haar blik daalde af naar zijn handen, die er al niet beter uitzagen dan zijn kleren. Misschien had ze toch voor Shooters moeten kiezen.

Er voelde iets helemaal niet in de haak en ze kreeg een knoop in haar maag. Niet van de zenuwen deze keer. Verward scrolde Gabby in gedachten door een gesprek van eerder deze week, toen hij zijn hond naar de dierenkliniek had gebracht waar ze werkte. Terwijl hij afrekende, had hij zich zenuwachtig omgedraaid om haar aan te kijken en te vragen of ze een keer konden afspreken.

‘Prima. Het werk gaat prima.’ Hij zette zijn pet weer op en keek naar buiten. ‘Het wordt warmer buiten, dus het werk trekt aan.’

Misschien was hij ook gewoon nerveus. Haar spanning nam een beetje af.

Mave kwam terug en vroeg of ze iets te drinken wilden bestellen.

Tom stak zijn hand op en wuifde haar weg. ‘Voor mij niet, dank je wel. Ik kan niet lang blijven. Ik ga vanavond pokeren met de mannen. Ik moet nog even douchen voordat ze komen.’

De geforceerde glimlach die Gabby op haar gezicht had geplakt, begon te verleppepen zoals haar moeders petunia’s in augustus. Wat bedoelde hij met dat hij niet lang kon blijven? En waarom zou hij op dezelfde avond haar mee uit vragen en een spelletje poker plannen? Bovendien, hij kon wel douchen voor zijn vrienden, maar niet voor haar?

Mave keek van de een naar de ander, en met een mengeling van verbazing en irritatie trok ze haar wenkbrauwen op. Ze tikte met haar pen op haar notitieblok terwijl er een dreigende stilte hing. ‘Kan ik iets voor jou betekenen?’ Ze focuste op Gabby en haar toon gaf aan dat ze iets moest bestellen.

‘Voor mij een ijsthee. Dank je wel.’ Toen de serveerster wegliep, keek Gabby naar Tom. Hij had zijn armen op de rugleuning van het bankje gelegd en zijn benen uitgestrekt. Het aroma van eau de terpenine walmde over de tafel. ‘Dus...?’

‘O. O ja.’ Tom leunde naar voren en sloeg zijn armen over elkaar.

‘Ik waardeer het dat je bereid was me persoonlijk te spreken.’

Ze verstijfde. ‘Wat?’ Want nu kreeg ze nog sterker de indruk dat dit geen date was.

Haar lichaam werd bevangen door tegenstrijdige gewaarwordingen. Vanbinnen werd alles heel snel koel terwijl haar huid warm werd van iets waarvan ze hoopte dat het geen blos was. Haar bleke huid verraadde haar emoties altijd, en daar had ze een nog grotere hekel aan dan aan de algebra tijdens haar eerste studiejaar. Wiskunde was kwaadaardig.

Hij lachte gespannen, wat nogal hard klonk, waardoor de andere bezoekers hun hoofd naar hen omdraaiden. ‘Niet bepaald een gesprek dat je over de telefoon wilt voeren of zo, weet je wel?’

Nee. Dat wist ze niet. ‘Misschien moet je het me maar gewoon vertellen?’

Hij speelde met de strooibus van de Parmezaanse kaas en keek haar niet aan. ‘Nou, het hele dorp gonst van het feit dat Rachel en Jeff uit elkaar zijn.’

Ze fronste. Ze snapte niet wat hij in godsnaam bedoelde. Haar oudere zus had maar een paar weken iets met Jeff gehad, wat naar Rachels maatstaven bijna een huwelijk was. Rachel vond het fijn om haar opties – en haar benen – open te houden.

Ze werd onmiddellijk verteerd door schuldgevoel over die botte gedachte, maar dat maakte het niet minder waar. Rachel en zij verschilden hemelsbreed van elkaar. Rachel was gereserveerd en sexy. Gabby was die aardige meid. Mannen verlangden naar Rachel. Het enige wat ze van Gabby verlangden, was een schouder om op uit te huilen nadat haar zus hen had afgewimpeld.

Ze wikkelde een lok haar om haar vinger om op te houden met wriemelen. ‘Ik begrijp niet wat Rachel en Jeff te maken hebben met...’ Ze kon haar zin niet afmaken, omdat ze bij god niet meer wist wat ‘dit’ moest voorstellen, en gebaarde met haar hand naar de ruimte tussen hen in.

‘Nou,’ zei hij op een schuchtere manier die ervoor zorgde dat ze met haar tanden wilde knarsen, ‘nu Rachel beschikbaar is, dacht ik dat jij misschien een goed woordje voor me kon doen?’ Hij keek met knipperende ogen hoopvol naar haar op.

Ze staaarde hem een paar tellen verbluft aan.

De realiteit van de situatie drong langzaam tot haar door en bleef even in haar hoofd rondwaren. Het nare gevoel in haar maag zakte tot ergens bij haar enkels. Toen hij haar eerder deze week in de kliniek mee uit had gevraagd, veronderstelde ze al dat hij haar eigenlijk niet 'mee uit' had gevraagd. De zin die hij had gebruikt was eerder iets als: zou je met me willen afspreken aanstaande vrijdag?

En ze was zo stom geweest dat ze dat had opgevat alsof hij een date met haar wilde.

Ja, hoor. Alsof iemand ooit in haar geïnteresseerd zou zijn terwijl haar zus alle goede genen had gekregen en niet de reputatie had dat ze met iedereen kon opschieten. Die goeie ouwe Gabby.

'Dit was dus geen date,' mompelde ze tegen zichzelf, meer om zichzelf met beide benen op de grond te zetten dan om bevestiging te vragen.

'Hè?'

Ze deed haar ogen dicht en schudde haar hoofd om Tom te laten weten dat wat ze had gezegd er niet toe deed. Voor hem niet, in elk geval. Omdat zij niet degene was die hij wilde, en omdat het geen zin had om de gênante situatie nog verder op te blazen. Het was niet zijn schuld dat ze zo dom was geweest om er zo naar uit te kijken.

God, wat was ze toch een sukkel.

Haar hart zonk een beetje terwijl de hoop een pijnlijke dood stierf. Eigenlijk had ze niet verbaasd moeten zijn. Het was nou niet zo dat dit de eerste keer was dat iemand had geprobeerd haar als tussenpersoon te gebruiken. Als het niet voor haar zus was, dan wel voor haar vrienden. Toch had ze zich verheugd op vanavond, had ze gedacht dat het een welkome onderbreking was van een periode van langdurig droogstaan.

Er vormde zich een brok in haar keel en tranen dreigden. Ze keek om zich heen totdat het haar lukte haar meelijwekkende emoties onder controle te krijgen. Een groot deel van de tafeltjes was bezet geraakt sinds ze was binnengekomen. Man, als ze nu zou beginnen te huilen...

'Dus wat vind je ervan?' Tom zette de strooibus aan de kant. 'Wil je me een vriendendienst bewijzen?'

Vriendendienst. Ze stikte bijna in het woord. Maar ze schraapte haar keel en forceerde een glimlach. Wie was zij om in de weg te staan van potentiële echte liefde? ‘Natuurlijk. Ik praat morgen wel met haar.’

Zijn nerveuze grijns veranderde in een oprechte lach, en trok de aandacht naar het feit dat zijn twee voortanden een beetje scheef stonden. ‘Je bent een kanjer, Gabby.’

Ja, hoor. Dat was ze. Ze weerstond de neiging om zichzelf sarcastisch een schouderklopje te geven.

Wilde ze eigenlijk überhaupt een relatie met hem? Waarschijnlijk niet. Hij was niet klassiek knap, ook al had hij zo zijn charmes. Zijn uiterlijk maakte haar sowieso niet uit, zolang hij maar een goed hart of gevoel voor humor had. Het idee om gewoon eens iemand te hebben sprak haar aan.

En dat zou niet gaan gebeuren. Vanavond niet.

Tom stond op van zijn bankje en tikte tegen zijn honkbalpet alsof het een cowboyhoed was. ‘Heel erg bedankt. Ik moet gaan.’

Natuurlijk. Ze was weer alleen. Misschien moest ze maar dichter worden. Voor Hemingway had het wel gewerkt.

Ze knikte. Ze volgde hem met haar ogen naar de voordeur, en daarna keek ze naar de bar, terwijl ze overwoog om een beetje aan tequilatherapie te doen.

Flynn stond tegen de bar geleund, met zijn blik op haar gericht. Hij had zijn donkerblauwe operatiehemd nog aan, en de manier waarop hij daar stond, gaf zijn typische ontspannen houding weer. Dat was nog eens een aantrekkelijke man. Hij was zo lang dat de bovenkant van haar hoofd tot zijn kin reikte en hij had stevige spieren en een atletische bouw. Brede schouders, smalle taille.

De drie broers O’Grady waren allemaal sexy op hun eigen unieke manier. Maar Gabby was met hen opgegroeid en er was nooit enige chemie geweest tussen haar en hen. Cade, de jongste broer, was sinds een paar maanden verloofd met hun officemanager, en Drake, de oudste, was weduwnaar. Gabby zag hem niet weer daten, in elk geval niet in de nabije toekomst. Flynn had geen relatie.

Niet dat het uitmaakte. Ze werkte voor Flynn en zijn broers in hun dierenkliniek, dus dat was automatisch verboden terrein.

Vanaf de andere kant van de ruimte kneep Flynn zijn ogen een beetje dicht terwijl hij vragend zijn hoofd in de richting van de deur kantelde. *Waar is je date naartoe?*

Flynn was doof, en door de jaren heen was ze hem gemakkelijk gaan lezen. Ze hadden altijd al een sterke band gehad en begrepen elkaar zonder woorden. Dat kwam deels doordat ze goede vrienden waren en deels doordat ze al vele jaren nauw samenwerkten.

Ze gaf antwoord door haar schouders op te halen en liet haar teleurgestelde uitdrukking duidelijk aan hem zien. Het was klote om haar te zijn.

Hij liet zijn wenkbrauwen zakken en maakte zich los van de bar. Hij stond op het punt om naar haar toe te lopen, toen de barkeeper hem op de schouder tikte. Flynn tekende voor zijn afhaalmaaltijd en nam die mee naar de plek waar ze zat. Hij zette de zak op tafel en ging zitten.

Zijn groenbruine ogen, omlijst door misdadig lange wimpers, gleden over haar gezicht. *Wat is er gebeurd?* gebarde hij. *Ik dacht dat je een date had?*

Volgens hun gewoonte gebarde en sprak ze tegelijkertijd. *Ik ook. Bleek dat hij mijn hulp wilde om mijn zus te bereiken.* Toen hij boos fronste, haalde ze haar schouders op. Ze schaamde zich te veel om er verder over te willen praten. *Mijn eigen schuld. Ik heb een te hoge verwachting gehad van het eerste gesprek.*

Hij staarde ongelovig naar haar en schudde zijn hoofd. Zijn knappe, hoekige gezicht stond geïrriteerd en zijn volle lippen waren vertrokken. Hij streek met zijn hand door zijn rossige haar dat een lichte slag had. Flynn had de neiging om te lang te wachten met naar de kapper gaan.

Mave kwam weer bij hun tafeltje staan. Ze richtte zich tot Flynn. 'Heb je besloten om het hier op te eten?' Uit gewoonte richtte hij zich tot Gabby. Hij kon lippenlezen, maar soms spraken mensen te snel of keken ze hem niet goed aan zodat hij niet kon zien wat ze zeiden. Gabby tolkte de vraag van Mave voor hem in gebarentaal.

Hij grijnsde, werd weer zijn gebruikelijke norske-blik-vrije zelf en knikte.

Nou, het was dan misschien geen date, maar Flynn was sowieso

beter gezelschap. Gabby keek naar de serveerster. 'Hij wil een biertje, wat je maar op tap hebt, en mag ik het grootste stuk tiramisu dat je kunt vinden?'

'Komt voor de bakker, snoes.'

Gabby keek haar na en zuchtte vervolgens, zodat ze een beetje in elkaar zakte. Toen ze naar Flynn keek, gaf zijn uitdrukking aan dat hij geduldig wachtte totdat ze hem haar aandacht weer schonk.

Hij leunde naar voren alsof hij iets duidelijk wilde maken. *Hij is een eikel.*

Ze lachte. *'Zijn ze dat dan niet allemaal?'*

Niet allemaal. Hij haalde een piepschuimen bakje lasagne uit de afhaalzak, maakte het open en pakte de vork van haar kant van de tafel. Hij wachtte tot ze die van hem overnam en gebaarde toen: *Tast toe.*

Hij pakte zijn eigen vork en nam een hap, en keek haar verbaasd aan toen ze alleen maar een beetje prikte in zijn lasagne. *Hé. Gaat het wel goed met je?*

'Het komt wel goed. Alleen niet vandaag. Vandaag ben ik zielig.'

Hij was een van de weinige mensen aan wie ze dat zou toegeven, en aangezien zijn blik mild was geworden en er een rimpel van bezorgdheid in zijn voorhoofd was verschenen, dwong ze zichzelf een hap te nemen. *'Dank je wel, Flynn.'*

Hij knikte en keek indringend naar haar. *Filmavondje. Bij mij. Dan mag jij zelfs de film kiezen.*

Waarom had hij in godsnaam niet iets met iemand? Serieus.

De treurige waarheid was dat vrouwen Flynn niet zagen staan vanwege zijn beperking, net zoals ze haar niet zagen staan omdat zij door iedereen als een lieve vriendin werd gezien. Mensen waren waardeloos. *'Misschien moesten we maar zo'n pact sluiten. Je weet wel, zo'n pact dat als geen van ons getrouwd is tegen de tijd dat we dertig zijn, we met elkaar gaan trouwen.'*

Hij trok een wenkbrauw op met zijn gebruikelijke ben-jij-betoe-terd-uitdrukking. *Ik ben al dertig, en over een paar weken word jij ook dertig. Dat is een gepasseerd station.*

Ja. *'Fijn. Verknal mijn waanideeën maar weer met je logica.'*

Zijn schouders schokten van het geluidloze lachen.

Ze glimlachte. *'Oké, sexy date. En als ik nou eens een zwijmfilm uitkies?'*

Hij haalde zijn schouders op. *Dan verstop ik mijn bewijs van mannelijkheid wel. Tegen niemand zeggen, hoor.*

Ze bedekte haar gezicht en lachte totdat haar borstkas er pijn van deed. Toen ze weer was bijgekomen, was haar stemming onherroepelijk luchtiger. Godzijdank waren er nog goede vrienden. *'Omdat je zo aardig bent, zal ik mijn tiramisu delen.'*

Deal. Hij nam nog een paar happen, en toen zakte zijn glimlach een beetje weg en kwam er een zweem van ernst in zijn ogen te liggen. *Voor de goede orde, ik zou het pact wel met je hebben gesloten.*

Ze liet haar kin op haar hand zakken en begon weer te gebaren. *'O, wat een schattige kindjes zouden we hebben gekregen.'*

Absoluut. En nu eten of ik zal je dwingen om weer naar Die Hard te kijken.

Ze schepte een heerlijke hap kaas met koolhydraten op. Calorieën telden niet op rotdagen. *'Welke?'*

Hij keek haar aan met een 'duh'-blik. *Allemaal.*

De Bruce Willis-dood. Ach, er waren ergere dingen.

2

Flynn wist zich er nog maar net van te weerhouden om met zijn ogen te rollen. Geparkeerd op de bank in zijn woonkamer met Gabby's blote voeten op zijn schoot en een ontzettend slappe romantische komedie in de dvd-speler telde hij de laatste vijf minuten van deze onzin af. Het enige wat de film nog een beetje had gered, was Meg Ryans namaakorgasme. Dat was best grappig geweest.

Hij hoefde niet eens naar Gabby te kijken, die naast hem lag, om te weten dat haar ogen roodomrand zouden zijn van de tranen van 'geluk'. Vrouwen en hun romantiek. Maar het had haar gedachten tenminste afgeleid van haar niet-afpraakje vanavond. Hij zou Tom graag een stomp op zijn gezicht geven voor het feit dat hij die ontmoedigde blik op dat van Gabby had veroorzaakt.

Ze tikte met haar voet op zijn borst om zijn aandacht te trekken. 'Ben ik onaantrekkelijk?'

Zijn hand viel stil terwijl hij haar voetholte aan het masseren was. Hoe hij deze vraag ook beantwoordde, hij kon het nooit goed doen. Als hij loog en zei dat ze niet aantrekkelijk was, zou dat haar nog dieper een of andere vrouwelijke depressie in duwen. Als hij eerlijk was, zou hij iets prijsgeven van wat hij al lang geleden had weggestopt, zelfs voor zichzelf.

De waarheid was dat hij altijd al een beetje een oogje op haar had gehad. Niks serieus of schokkends. Smachten, daar deed hij niet aan. Het was er gewoon. Aan het randje van zijn bewustzijn. Een bewustzijn van haar.

Het was begonnen op de eerste dag van de kleuterschool en was op de middelbare school vervolgens onderbroken toen hij zichzelf

had gedwongen het te negeren. Wat hem de eerste keer op zijn knieën had gebracht, was een elfje van vijf met mededogen in haar ogen dat na school naar huis was gebeend om er bij haar ouders op aan te dringen dat ze haar naar het dorps huis zouden brengen om gebarentaal te leren omdat er een doof jongetje bij haar in de klas zat. Zo was Gabby, altijd aan anderen denken. En dat was ook precies de reden waarom hij vastbesloten was geweest om zijn verliefdheid de kop in te drukken. Ze zou alles voor hem doen en langzaam ophouden andere mannen op te merken. Zulke dingen zouden hun vriendschap kapotmaken.

Ze haalde haar voeten van zijn schoot en kwam overeind. Aan de uitdrukking op haar gezicht zag hij dat ze haar eigen conclusies trok tijdens het uitblijven van zijn reactie. Shit.

Hij koos voor humor. *Je bent spuuglelijk. Ik kan nauwelijks naar je kijken zonder te kokhalzen.*

Haar mooie roze mond vertrok. Ze kneep haar babyblauwe ogen samen, ze vond het niet grappig. *Tk bedoelde het serieus.*

Ik ook. Straks moet ik nog naar de wc rennen om over te geven.

Ze zuchtte. Dat kon hij natuurlijk niet horen, maar hij kon het voelen als een warme streling over zijn wang. Wat bezielde Tom trouwens? Gabby was tien keer zo leuk als haar zus. Hij had de perfectie vanavond voor het grijpen gehad en hij was weggelopen.

Flynn trok aan de paardenstaart die ze had gemaakt toen ze in zijn huis waren aangekomen. Ze had haar jurk uitgedaan en een oude trainingsbroek van hem aangetrokken, die ze drie keer had moeten omslaan bij haar middel om ervoor te zorgen dat hij niet afzakte.

Je bent schattig. Veilig antwoord, maar het was waar. Ze was schattig.

'Dat is het probleem.' Ze zwaaide met haar handen alsof ze een wervelstorm probeerde op te wekken. *'Die leuke kleine Gabby. Ze is zo schattig.'*

Hij zag niks negatiefs in die opmerking, dus hield hij zijn mond.

'Niemand wil het doen met iemand die schattig is. Ik zal nooit meer van bil gaan, of wel soms?'

Daar ging hij zijn vingers niet aan branden. Hij stak zijn handen omhoog om een sussend antwoord te gebaren, zoals dat ze op een

dag heus de ware zou vinden of zoiets, maar ze was nog niet klaar met haar hart luchten.

'Ik bedoel, ik wil dat een man naar me kijkt zoals Cade naar Avery kijkt.' Haar gezicht ontspande zich tot een merkwaardig soort sereniteit alsof ze Flynn's broer en zijn verloofde voor zich zag in haar sprookjesland. *'Alsof ze alles voor hem is.'* Haar blik keerde weer terug naar hem, droevig en hartverscheurend. *'Ik ben nog nooit alles voor iemand geweest.'*

Hm, die romantische films waren slecht voor haar gemoed.

Hij moest zijn handen dwingen om niet te antwoorden dat zij alles was voor hém. Een instinctieve reactie, maar daarom nog niet minder waar. Ze was zijn beste vriendin, het anker dat hem geestelijk gezond hield, zijn dierenartsassistente die de zakelijke kant van zijn leven op orde hield. Maar dat waren allemaal geen romantische kwalificaties, en hij wist precies wat ze bedoelde. In zijn slaapkamer was er de laatste tijd ook niet al te veel activiteit geweest, laat staan dat er liefdesverklaringen waren geweest.

'Ik bied mijn verontschuldiging aan namens mijn sekse.'

Ze glimlachte, maar de glimlach bereikte haar ogen niet. *'Jij bent ook niet bepaald een slechte partij. Ik bied ook namens mijn sekse mijn verontschuldiging aan.'*

Tja. Weet je wat het was met Gabby? Ze begreep hem, ook al had hij nog nooit geklaagd. Hij zou zweren dat ze vaak zijn gedachten kon lezen. Hij haalde zijn schouders op alsof het hem niets kon schelen.

'Waarom word jij niet helemaal bedolven onder de vrouwen?'

Haar vraag was retorisch en niet per se op hem gericht. En ze wist wat het antwoord was. Hij mocht dan net zo aantrekkelijk zijn als zijn twee broers, maar er was geen vrouw die een vaste relatie wilde met iemand die niet kon luisteren. *'Mensen hebben de neiging te luisteren naar degene die schreeuwt en degene die fluistert te negeren.'*

Haar schouders kwamen omhoog en met een zucht gingen ze omlaag. Het begrip in haar ogen zorgde ervoor dat hij op zoek ging naar een ander onderwerp. Hij keek naar de tv en zag dat de film was afgelopen. Het was bijna middernacht, maar ze hoefden allebei niet te werken morgen. Hij vroeg zich af of hij nog een vrouwenfilm

op moest zetten of dat ze zich intussen beter voelde en weg zou gaan.

Fletch, zijn golden retriever, stond op van de plek bij de haard en liep naar Gabby om zijn kop in haar schoot te leggen.

Haar ronde wangen bewogen omhoog met een grijns die haar gezicht in tweeën spleet. Ze wreef over de oren van de hond en haar mond bewoog toen ze tegen hem praatte, maar Flynn kon niet zien wat ze zei. Plukken van haar karamelkleurige haar kwamen los uit haar paardenstaart en streken langs haar hals.

Ze was niet zwoel of sensueel in welke zin dan ook, maar ze had iets stralends, dat van binnenuit kwam. Een warmte die de meeste mensen voor lief namen en over het hoofd zagen. Ze was zo verdomd mooi vanbinnen dat het er niet toe deed hoe ze er vanbuiten uitzag. Maar onaantrekkelijk? Gabby? Absoluut niet.

Hij was dan misschien doof, maar de meeste mannen in dit dorp waren blind.

‘Je hond heeft ja gezegd tegen mijn aanzoek.’

Zoals gewoonlijk wist ze hem aan het lachen te maken. *‘Je hebt hem omgekocht met bacon. Geef maar toe.’*

‘Hij zei ja op grond van mijn goede eigenschappen.’

Daar was niets tegen in te brengen. Ze had goede eigenschappen in overvloed. *‘We hebben het hier al over gehad. Als je met mijn hond trouwt, krijg je mij erbij.’* Wat een belachelijk gesprek, maar hij had het gevoel dat ze vanavond behoefte had aan een beetje onzingsprekken.

Haar blik gleed over zijn lichaam alsof ze... hem in overweging nam. Na een ogenblik keek ze weg, en hij was geen steek wijzer geworden over wat ze had geconcludeerd. *‘Wie ga je meenemen als date naar de bruiloft van Cade?’*

Zijn broer en Avery zouden volgens plan eind volgende maand in het huwelijksbootje stappen. Omdat het Avery's tweede huwelijk was en ze niet van een heleboel aandacht hield, hadden ze een bescheiden plechtigheid in zijn moeders huis verderop in de straat gewild. De huizen van Drake en Cade bevonden zich aan het met bossen omgeven weggetje waar ook Flynn's huis aan lag. Maar de Dragonders – zoals Cade hun moeder en hun twee tantes noemde –

hadden lucht gekregen van de trouwplannen en een intieme bijeenkomst veranderd in een circus. Als locatie voor het evenement was de botanische tuin gekozen, en bijna heel Redwood Ridge was uitgenodigd.

Hij had niet veel nagedacht over een date. Als hij en Gabby niemand hadden, waren ze gewoonlijk elkaars steunpilaar voor zulk soort evenementen. Nu hij erover nadacht, had hij meer tijd doorgebracht als haar aanhang dan wie ook. *Als je tegen die tijd nog niet door de een of andere neanderthaler bent ingepikt, wil je dan mijn date zijn?*

'We zijn sowieso bij elkaar gezet in het bruidsgezelschap, dus waarom niet?'

Dat deed hem weer denken aan een andere, minder belangrijke zorg. Nou goed, toch een belangrijke.

'Wat is er?' Ze stopte met Fletch aaien, tot groot ongenoegen van de hond, en richtte haar blauwe ogen op hem. Ze deden hem elke keer weer versteld staan. Ze waren een kruising tussen korenbloemen en saffierblauw, en hij kon er nooit weerstand aan bieden om haar alles te vertellen wanneer ze hem zo aankeek.

Hij zuchtte. *Er wordt van het bruidsgezelschap verwacht dat ze een eerste dans doen, toch?*

Ze fronste haar wenkbrauwen. *'Ja.'* Ze bekeek hem nog eens goed. *'We hebben honderden keren samen gedanst. Het schoolbal, andere dorpsfeesten.'*

Hulpeloos staaarde hij haar aan totdat ze begreep waar hij mee zat. Dat duurde niet lang.

Ze begon langzaam te knikken. *'Maar nooit een langzaam nummer waarbij iedereen naar ons kijkt.'*

Yep. Het is één ding om naar de menigte te kijken en na te doen wat die doet, maar heel iets anders als er van je wordt verwacht dat je allerlei ingewikkelde passen doet op een melodie die hij niet kon horen.

Het volgende ogenblik had Gabby haar telefoon al tevoorschijn gehaald en was ze aan het typen. Toen ze het berichtje had verstuurd, keek ze naar het scherm of er al antwoord kwam.

Met wie ben je in gesprek?

'Brent. Hij weet wel welk nummer Avery heeft uitgekozen voor onze dans.'

Brent was Cades dierenartsassistent bij hen in de kliniek, die Avery had geholpen met een heleboel van de plannen voor de bruiloft. Maar wat maakte het uit welk nummer ze hadden uitgekozen?

Gabby's duimen vlogen over de toetsen om een antwoord te typen, en toen swipete ze over het scherm om YouTube te openen. Ze schoof dichterbij hem toe, waarbij ze haar lichte honinggeur met zich meenam. *'We gaan dansen op "Thinking Out Loud" van Ed Sheeran. Bij deze video staat ook de songtekst.'*

Want als hij wist waar het nummer over ging, dan zou hij de stemming van de muziek aanvoelen. Hij staaarde haar aan, en voor de zoveelste keer in zijn leven vroeg hij zich af wat hij in godsnaam zonder haar moest. Om te vermijden dat hij iets stoms zou doen, zoals haar zoenen uit dankbaarheid, focuste hij op haar telefoon.

Terwijl hij de tekst van het nummer las, viel het hem op hoe die zijn gevoelens voor Gabby behoorlijk precies onder woorden bracht. Vanuit een vriendschappelijk perspectief, uiteraard. Bij haar ging hij de grens niet over. Alles wat ervoor zorgde dat zijn leven soepel verliep, alles wat ook maar een beetje goed ging, kwam doordat ze, zoals het nu ging, een stevige eenheid waren. Hij was ervan overtuigd dat zijn wereld zou instorten als wat ze hadden in gevaar zou worden gebracht.

Toen het filmpje was afgelopen, legde ze haar telefoon weg en stond op. De joggingbroek die hij haar had geleend, hing om haar heupen en dreigde omlaag te zakken. Zijn oude T-shirt verborg haar soepele zandloperfiguur. Ze stak haar hand verwachtingsvol uit.

Wat?

'Oefenen, man.' Ze pakte zijn pols en trok hem overeind, of liever gezegd: hij liet het haar doen. Hij was zeker een kop groter en veertig kilo zwaarder dan zij. Ze keek om zich heen en tuitte haar lippen alsof ze probeerde te bepalen wat de beste plek was om te 'oefenen'.

Nadat Flynn en zijn broers waren afgestudeerd in diergeneeskunde hadden ze ieder een huis gebouwd op onbebouwd land dat aan de familie toebehoorde, diep in de bossen aan de rand van het dorp. Dat van Flynn was bescheiden vergeleken met die van zijn

broers. Drake was voor grootschalig gegaan omdat hij en zijn vrouw Heather een heel huis vol kinderen hadden gewild. Totdat ze een paar jaar geleden was gestorven aan kanker. Ook al waren hun smaken verschillend en waren de indelingen uniek, alle drie de huizen hadden natuurlijke en mannelijke elementen. Enorme stenen open haarden, kale houten vloeren, spanten van berkenhout, ramen van de vloer tot het plafond, en rechttoe rechtaan van ontwerp.

Gabby pakte de telefoon en leidde Flynn om de bank heen naar de open ruimte tussen de woonkamer en de keuken, waar ze niet zouden struikelen over het tapijt, nam hij aan. De hardhouten planken onder zijn voeten waren koel, ook al begon de temperatuur buiten eindelijk op te lopen nu het lente werd.

Ze priegelde wat op de telefoon en pakte zijn hand. *‘Voel je de trillingen?’*

Nauwelijks. Het was makkelijker om de bas uit een luidspreker te voelen. Hij schudde zijn hoofd.

Ze deed iets met de instellingen en keek hem aan. ‘En nu?’

Het was sterker, ja. De nauwelijks voelbare trilling sloeg een ritme tegen zijn hand. Hij knikte.

Ze stopte de telefoon in het borstzakje van zijn T-shirt, waar de bas tegen zijn borst dreunde. Nadat ze zijn rechterarm om haar middel had gemanoeuvreerd, nam ze zijn linkerhand in die van haar. De houding bracht hen dicht bij elkaar dan hij had voorzien en haar milde, zoete honinggeur wikkelde zich om hem heen. De warmte van haar lichaam dreef dichterbij, uitnodigend.

Hij verstijfde toen zijn hals warm werd. Hij had niet gedacht dat het mogelijk was om gegeneerd te raken bij Gabby, maar het was ongemakkelijk om zo dicht bij haar te zijn en...

Shit. Hij concentreerde zich in plaats daarvan op zijn ademhaling.

‘Ik heb het nummer op repeat gezet, dus we hebben de tijd.’ Ze glimlachte geruststellend en zijn hart sloeg over in zijn borst. Toen hij geen aanstalten maakte om te beginnen, keek ze naar hem op. ‘We hoeven echt niet veel meer te doen dan naar voren en naar achteren wiegen. Als je een eenvoudige basispas wilt leren, zet dan je linkervoet die kant op en volg mijn voorbeeld.’

Hij had moeite om te liplezen nu het bloed in zijn aderen ruiste en zijn blik wazig was. Het koude zweet kon hem elk moment uitbreken.

Jezus, het was Gabby maar.

Ze zette voorzichtig de beweging in, voor hem een kleine verschuiving naar links. Hij begreep het en ging erin mee. Maar in plaats van achteruit te gaan volgens haar patroon, ging hij naar voren op hetzelfde moment dat zij dat deed, en botsten ze tegen elkaar aan. Hij stapte op haar voet. Hard.

Hij kneep zijn ogen dicht. Dit sloeg nergens op. Op de bruiloft zou niemand op hen letten als Avery volledig opgedoft in de zaal stond. Het maakte niet uit of hij kon dansen of niet.

Gabby's lach rommelde tegen zijn borst. Ze kneep in zijn vingers en hij deed gehoorzaam zijn ogen open. 'Relax.'

Het was nou niet zo dat hij dat niet probeerde. *Sorry*, vormde hij met zijn mond.

Ze schudde haar hoofd alsof ze wilde zeggen 'arme, arme man' en legde haar vrije hand in zijn nek. De warmte van haar vingers gleed omlaag langs zijn ruggengraat naar een deel dat maar beter niet kon ontwaken. Voordat hij doorhad dat hij het risico liep dat zijn onderbuik de regie zou overnemen, zette ze voorzichtig haar kleine voeten op die van hem, duwde haar borsten stevig tegen hem aan en trok hun lichamen tegen elkaar aan. Net zoals een meisje met haar papa zou dansen, behalve dat... hij absoluut niet haar vader was.

Alle lucht werd de kamer uit gezogen.

Het was veel te lang geleden dat hij seks had gehad.

Ze legde haar hoofd in haar nek om naar hem op te kijken en grijnsde vol plezier, zich niet bewust van waar zijn onbetrouwbare gedachten naar waren afgedwaald. 'Nu kun je niet op mijn voeten stappen. Waar jij heen gaat, daar ga ik ook naartoe.'

Hij had het kleine, ronde litteken boven haar wenkbrauw nooit eerder opgemerkt. Waarschijnlijk van de waterpokken die ze in groep vier hadden gehad. Maar er waren zoveel jaren verstreken, en nu pas sloeg hij er acht op. Een paar gradaties lichter dan haar melkachtige huid, en daardoor was het plekje nauwelijks zichtbaar.

Ze waren zo dicht bij elkaar dat ze elkaars lucht inademden. Haar warme adem gleed langs zijn kaak. Hij zou er zijn rechterbal onder

verweden dat haar huid net zo goed smaakte als geurde. Naar zomer en honing, zoet...

Shit. En nog eens shit.

Hij ging niet opgewonden raken. De situatie had niets te maken met de vrouw en alles met biologie. Ze was tegen hem aan geplakt als een tweede huid. Het was een natuurlijke reactie op aanraking. Niets meer.

Door pure wilskracht – en door aan zijn oudtante in een bikini te denken – wist hij de reactie in te tomen voordat Gabby zich ervan bewust werd. Hij bracht hen in beweging zonder enig ander motief dan het bewegen zelf.

Terwijl zij hen de kamer door leidde, bleef ze aan hem vastgeklonken door haar voeten op die van hem te laten staan. Hij hield haar armen op haar rug zodat ze haar evenwicht niet zou verliezen. Hij draaide en zwierde door de open ruimte tot ze allebei duizelig waren en hij zich geen ploert meer voelde omdat hij oneerbare gedachten had gehad.

Toen hij stopte om op adem te komen, gooide ze haar hoofd in haar nek en lachte. Haar paardenstaart raakte los zodat haar haar als een waterval omlaagviel. Hij duwde de lokken uit haar gezicht en weerstond de neiging om met zijn duim over haar wang te strelen. Op dit moment, met die blozende wangen en oplichtende ogen, was ze eigenlijk niet zo heel schattig. Er kwamen andere bijvoeglijke naamwoorden in hem op, maar die verbande hij naar de diepste krochten van zijn geest. Hij hoopte maar dat de uitdrukking op zijn gezicht net zo neutraal was als hij hem probeerde te laten zijn.

Haar glimlach verflauwde een beetje en er kwam iets wat leek op besef in haar ogen te liggen. Ze duwde haar vingers stevig in zijn nek. Ze verstijfde meteen, en na een korte pauze van twee tellen maakte ze zich uit zijn armen los. Ze begon zorgvuldig het te grote T-shirt dat ze had geleend glad te strijken, overal naartoe kijkend behalve naar hem.

Met een flitsend snelle beweging, alsof ze zich zou branden als ze hem zou aanraken, pakte ze haar telefoon uit zijn borstzak. 'Morgen Shooters met de rest van de groep?'

Ze hadden dat plan eerder die dag al gemaakt, dus het was niet

nodig om hem eraan te herinneren. Hij knikte. De vreemde kloof tussen hen beviel hem niets. *Ik zal er zijn.*

'Ik ga...' Ze gebaarde met haar duim naar de deur. *'Bedankt dat je me hebt opgevrolijkt.'*

Hij gebaarde bijna 'bedankt voor de dansles', maar hij zag ervan af.